

ת"פ 20567/09/13 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד דוד דבוס, עמי דבוס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20567-09-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' דבוס ואח'
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
המאשימה	ע"י ב"כ, עו"ד מעין דואק
	נגד
	1. דוד דבוס ע"י ב"כ, עו"ד ארז נגה
	2. עמי דבוס
הנאשמים	ע"י ב"כ, עו"ד איתי בר עוז

הכרעת דין

נגד הנאשמים, הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות כלפי שוטרים. הנאשם 1 מואשם בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, ושימוש בכוח כדי למנוע מעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב) תשכ"ט-1969. הנאשם 2 מואשם בעבירות של הפרעה לשוטר, ושימוש בכוח בלבד.

על פי תיאור העובדות, הנאשם 1 הוא אביו של הנאשם 2 והם מתגוררים במושב זיתן. ביום 31.5.11 ניתן צו שיפוטי לפיו עליהם לסלק ידם מהקרקע שצוינה בצו וכן התקבל רישיון לכריתת עצים בשטח. ניתן עיכוב ביצוע עד יום 1.7.11. ביום 23.5.12, בשעה 09.20, הגיע השוטר רז למקום במטרה לבצע את הצו. הנאשם 1 התנגד ואמר לשוטר "יהיו פה גופות, לא תוציאו את הדקלים, אני שתלתי אותם". כשהגיעו שוטרים נוספים שוכנע הנאשם ואישר ביצוע הצו, על כן החל הטרקטור את עבודתו. בשלב זה הגיע הנאשם 2, נעמד מול הטרקטור ולא אפשר לו לעבוד, תוך שהוא צועק ומגדף. השוטר יוגב ניגש אל הנאשם 2 והודיע לו שהוא עצור. הנאשם 2 התנגד בעוצמה והניף את ידו עד שהפיל את משקפי השוטר. הנאשם 2 המשיך להתנגד גם כשיוגב ניסה לאזקו, וסירב להיכנס לניידת, המשיך לצעוק ויצא מן הניידת כשהוא אזוק. כשראה הנאשם 1 את שאירע, התקרב אל הטרקטור בצעקות, בניגוד לאזהרות השוטר, כי יעוכב. כשהודע לו על עיכובו, תקף את השוטר יגאל וגרם לחבלה בכף ידו.

הנאשמים כפרו באישום. הנאשם 1 טען כי לא התנגד ולא איים, אלא ביקש שתוצג בפניו אסמכתא שלא הוצגה. לאחר שראה אותה, אישר את כריתת העצים. הנאשם לא הפיל עצמו אלא הופל על ידי השוטרים. הנאשם 2 טען כי כשהגיע למקום ראה שוטרים שמתייחסים בגסות ובריונות לאביו. הוא אמנם נעמד מול הטרקטור, אך זאת בשעה שלא פעל. לא

עמוד 1

הוצג בפניו שום צו, לכן לא הפריע לשוטרים במילוי תפקידם כדין. הנאשם 2 הותקף קשות בידי השוטרים.

ראיות התביעה

המתנדב קוך העיד כי הוזמן לאבטח את המועצה בביצוע צו לעקירת עצים מול המשק של הנאשמים בזיתן, ביחד עם השוטר רז. לדבריו, הוצג הצו בפני הנאשם 1 אך הוא התנגד, קילל את השוטר, ואף איים, אך המילים לא זכורות לו. בהמשך, הבן של הנאשם נעמד מתחת לכף של הטרקטור ולא נתן לו לעבוד. תוך כדי מאבק, האב נפל, המשקפיים של רז נפלו ורז ביקש שיביא לו אזיקים. לאחר מכן הגיעה תגבורת. קוך שלל את האפשרות שהשוטר דחף את הנאשם, אך שב ואמר שאיננו זוכר את כל פרטי האירוע.

בשלב זה, הוגשה הודעתו, על פי כלל הקפאת הזכירה שבעבר, ת/1. בהודעה נכתב כי הנאשם 1 צעק לעבר קוך שאינו מכיר בצו ואינו מכיר בבית המשפט, ולמרות הצו לא ייתן לעקור את העצים, כמו כן אמר "יהיו פה מתים" ואמר שישרוף או יישרף משהו. רז ניסה כל העת להרגיע את הנאשם בדרכי נועם, ללא הצלחה. בשלב מאוחר יותר, הנאשם ניאות לאפשר ביצוע הצו, וזו הצידה, אך בשלב זה הגיע בנו, והרוחות התלהטו שוב כשנעמד מתחת לכף הטרקטור וסירב לזוז. השוטר יוגב עצר את הבן ואז האב צעק, שכב על הרצפה והתנגד למעצר. כשרז ניסה לכבול את האב, העיף לו האחרון את משקפיו.

בחקירה הנגדית קוך אישר כי לא ראה במו עיניו את הצו, אך ראה שהשוטרים החזיקו בנייר והציגוהו בפני הנאשם 1. עוד אישר כי הנאשם 1 התקשר למשטרה על מנת לבקש עזרה, כשהתעמתו עמו. קוך לא ראה את הנאשם מפיל את משקפיו השוטר, אך ראה את המשקפיים על הרצפה. כשנשאל האם נכון שהנאשם חדל להתנגד וזו הצידה השיב כי אם כך היה, לא היה נדרש עימות כלל. קוך שלל את האפשרות לכך שהיה בן נוסף של הנאשם 1, ששמו מור, אשר הוא זה שנעמד מול כף הטרקטור, ואמר שראה את הנאשם 2. כמו כן שלל את האפשרות לכך שגורו מי מהנאשמים על הארץ, ושלל שנגרמו להם חבלות. הוא גם לא ראה אגרוף שנתן השוטר אלי שלי למי מהנאשמים. בסיום עדותו, אמר קוך כי היה בן נוסף של הנאשם 1, לא הנאשם 2, שנעמד מתחת לכף הטרקטור.

המפקח מטעם המועצה איגור רוזימן מסר כי אינו דובר עברית באופן שוטף, אך העיד בעברית. לדבריו, היו עבודות לבניית כביש וכיכר, העצים של הנאשם היו במקום, והנאשם לא נתן לעבוד, נכנס בין הכלים, עד שהוזמנה המשטרה. רוזימן העיד כי היה בידיהם צו לעקירת העצים, ולא היה מדובר בעניין חדש מאותו היום, אלא בהליך שהתמשך על פני חצי שנה. ביום האירוע, הנאשם 1 הפריע ואחר כך גם בנו. בעניין הצו, העיד כי היה בידיהם, וכי המטרה היתה להיזז את העצים למיקום אחר. רוזימן ניסה לשכנע את הנאשם כמה פעמים שישתף פעולה, אך הנאשם לא רצה לשמוע והמשיך להתנגד גם כשהגיעו שוטרים. הנאשם התבקש להיכנס לביתו אך סירב. לאחר מכן לקחו אותו עם אזיקים על הרצפה. רוזימן נשאל היכן היה הצו, והשיב כי היה עותק בתוך התיק, ועותק נוסף נמסר לנאשם 1 על ידי המועצה, באמצעות דוד וייס. כשנשאל האם ייתכן שהנאשם לא ראה ולא ידע על הצו, שלל אפשרות שכזו, כיוון שהנאשם היה במשפט, המדובר בעצים שלו.

רוזימן אישר בחקירה הנגדית כי בעת האירוע, הצו היה בידיו. כמו כן הבהיר כי מועד ביצוע הצו סוכם מראש עם הנאשם 1, לפחות חודש לפני יום האירוע. בעניין ההתנהגות כלפי הנאשם 1, העיד כי עמד במרחק של כ-20 מ' וראה כי ביקשו מהנאשם להיכנס לביתו, ושמע צעקות, אך אינו זוכר מי צעק. הוא ראה שהנאשם היה על הרצפה, למשך כמה שניות ואז נלקח למשטרה. הוא לא זכר האם שמע את הנאשם מקלל או מאיים, אך ראה שעשה בלגן ורעש. בעניין הנאשם 2, העיד כי לא הציג לו את הצו אלא רק לאביו. יחד עם זאת, עמד על טענתו כי גם הנאשם 2 הפריע לעבודת הטרקטור,

בכך שכאשר ראה את העימות עם אביו, הצטרף לעימות, כשהטרקטור עומד בצד.

השוטר רז העיד כי היה שוטר קהילתי, ונקרא לסייע במימוש צו שיפוטי בעניין העתקת עצי דקל שהיו שתולים במדרכה. לדבריו, בדק את תקינות הצווים ופנה אל הנאשם 1 ואמר לו כי עליו לאפשר ביצוע הצו. הנאשם התנגד ואמר "יהיו פה גופות, אי לא אתן לכם לבצע את העבודה פה", לפיכך הזעיק לעזרה את המפקחים יוגב אהרון ואלי שלי. כשהגיעו השניים, הציג בפניהם את הצו והם נוכחו בתקינותו ופנו אל הנאשם. בשלב זה החל הטרקטור עבודתו, אך הנאשם 2 רץ לכיוונו בצעקות, ואילו יוגב ושלי ניסו להשתלט עליו. בינתיים הוא הזהיר את הנאשם 1 שלא יתנגד, אך הנאשם 1 המשיך להתקרב לטרקטור, לכן הודיע לו שהוא מעוכב. בשלב זה, הנאשם 1 התנפל עליו וגרם לו חבלה ביד. רז שלח את קוק להביא אזיקים מהניידת בעוד הנאשם 1 צועק ומשתולל. רז הודיע לנאשם 1 כי הוא עצור, ואז הפיל הנאשם את עצמו והמשיך לצעוק. אשתו צעקה שהוא חולה לב. רז אזק את הנאשם 1 תוך שהוא מתנגד ובתוך כך נפל בעצמו ונפלו משקפיו. הטרקטוריסט ברח מן המקום בשל ההמולה, ורק לאחר מכן שב, והמשימה בוצעה.

בחקירה הנגדית העיד רז כי הראה את הצו לנאשם 1, ולאחר מכן, תיקן עצמו ואמר כי הצו הוצג עוד בטרם הגיע, אך הוא מניח שגם הוא הציג אותו. בנוגע לחלקו של הנאשם 2, העיד כי הוא הצטרף כששוחחו השוטרים עם הנאשם 1 ולאחר מכן נכנס הביתה, אך שב בריצה כשהטרקטור החל לעבוד. בשלב זה, הנאשם 1 החל לצעוק, והיה קשה מאד להשתלט עליו, כיוון שהוא אדם גדול מידות. כמו כן, הנאשם 1 תקף אותו בידיו, וירד לו דם. רז היה עסוק עם הנאשם 1 אך ראה ממרחק של כ-30 מ' להערכתו, את השוטרים האחרים מנסים להשתלט על הנאשם 2, ראה שהיה עימות, אך לא ראה שהשוטרים חונקים אותו.

רז נשאל שוב ושוב בעניין הצגת הצו בפני הנאשמים, והשיב בתחילה כי אינו זוכר בוודאות האם הציג אותו בפני הנאשמים, אך הצו היה בידיו והוא הראה אותו לשוטרים יוגב ושלי, ואין ספק לדעתו כי הצו הוצג בפני הנאשמים, על ידי השוטרים, כשהוא עצמו הראה אותו לעיניהם. לאחר מכן, תיקן עצמו והעיד כי הוא כן הציג את הצו בפני הנאשמים, בעצמו. מעבר לכך, העיד כי הנאשמים ידעו על קיומו של הצו במשך תקופה ארוכה, בשל ההליך שנוהל.

בנוגע לריצה של הנאשם 2 לכיוון הטרקטור, העיד כי הוא נשכב על הטרקטור, או שהיה בקרבתו וחסם אותו.

ב"כ הנאשמים הציגו לרז סרטון, ושאלו האם הוא מזהה כי עמי היה ליד אביו ולא ליד הטרקטור, בשעה שהשתלטו עליו. לכך השיב כי הקטע המצולם הוא מאוחר יותר, בשלב שבו ניסו להעלות את הנאשם 2 לניידת והוא השתולל, אך ההתנגדות שלו נמשכה עוד מן השלב שבו עצרו את ריצתו לעבר הטרקטור, קודם לכן.

באמצעות רז הוגש הצו מיום 31.5.11, שהוא פסיקתא הקובעת כי הנאשם 1 ומושב זיתן יסלקו ידם מן המקרקעין המדוברים. ניתן עיכוב ביצוע עד יום 1.7.11, ונקבע כי המשטרה תסייע לביצוע הצו אם יידרש.

בנוסף, הוגש רישיון משרד החקלאות מיום 5.4.12, לביצוע העתקה של 3 עצי דקל, במושב זיתן מטעמי בטיחות.

השוטר יוגב העיד כי הגיע למקום לפי קריאה לעזרה. כשהגיע, הציג בפניו המש"ק את הצו ונערכה הידברות עם בני המשפחה שהתנגדו לביצועו. יוגב התקשה לזכור פרטים ועל כן הוגש הדו"ח שרשם מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר.

בדו"ח נרשם כי יוגב קיבל דיווח על התנגדות הנאשם, וכי אמר שאם ניסו לבצעו יהיו גופות במקום. כשהגיע, הציג בפניו רז את הצו והרישיון ממשרד החקלאות, ואז ניסה לדבר עם הנאשם 1 והסביר לו כי אינו יכול להתנגד לביצוע הצו, אך הנאשם 1 המשיך להתנגד ואמר שלא יאפשר, אלא יעשה בלגן. לבסוף, השתכנע הנאשם 1 ועמד בצד, והטרקטור החל

בעבודה אך אז הגיע בריצה הנאשם 2, נעמד מול הטרקטור וסיכן עצמו וכן הגיע אח נוסף, מור. הנאשם 2 סירב לזוז צעק והתלהם, ובכך גרם לנאשם 1 להתלהט מחדש. באותו שלב נשכב מור מתחת לטרקטור. יוגב משך את הנאשם 2 תוך שהודיע לו כי הוא עצור, אך זה התנגד בעוצמה העיף את ידיו של יוגב ואת משקפיו, לכן יוגב הוריד אותו לרצפה כדי לכבול אותו. יוגב חש שדוחפים אותו מאחור, ונפל. לאחר מכן, המשיך המאבק עם הנאשם 2 עד שנכבל בעזרת רז, וזאת תוך שאמו צועקת. לאחר שהנאשם 2 הוכנס לניידת, המשיך להשתולל ואף יצא ממנה ללא רשות. בינתיים, ניסו אחרים להשתלט על הנאשם 1, ויוגב ראה אותו שוכב על גבו על הכביש, כשהוא מטופל על ידי פרמדיק, ומסרב לקום. השוטרים נשאו את הנאשם 1 לניידת. יוגב נחבל בברך ואבדו משקפיו. בתחנה, הביע הנאשם 2 דברי חרטה על שהאירוע הגיע לידי כך.

בחקירה הנגדית נשאל יוגב האם עיכב את הנאשם 2 לפני מעצרו, והשיב כי האחרון סיכן עצמו כשרץ לעבר הטרקטור, הוא לא זכר האם הטרקטור פעל באותו שלב, או עמד, אך עמד על טענתו שהיתה התלהמות וכשרץ הנאשם 2 לעבר הטרקטור, לא ניתן היה לדעת מה יעשה ולכן עצר אותו.

השוטר שלי העיד כי היה קצין סיור בעת האירוע. בהסכמה הוגש דו"ח הפעולה שרשם ת/4. על פי הרשום, הגיע למקום עם יוגב, והוצגו בפניהם הצו והרישיון, לכן פנו אל הנאשם 1 והסבירו לו את המצב, אך הוא התנגד ואמר שלא ייכנסו לשטח שלו. לאחר הידברות, הנאשם 1 ניאות לאפשר העבודות וזו הצידה. לאחר שהחל הטרקטור לעבוד, הגיע בריצה הנאשם 2 וחסם בגופו את חזית הטרקטור תוך סיכון עצמו. אליו הצטרף אחיו מור, שנשכב מתחת לטרקטור. הנאשמים צעקו. בשלב זה הודיעו לנאשם 2 שהוא עצור, אך הוא התנגד בעוצמה, העיף את השוטרים, והיה מאבק עמו. באותו זמן, מור ניגש אל שלי באופן מאיים, לכן נתן לו מכת אגרוף. שלי סייע לאזוק את הנאשם 2 ולהכניסו לניידת, כשהוא צועק ובוטט בניידת. לאחר מכן, הנאשם 2 פתח את הדלת ויצא מן הניידת. באותו זמן, רז עצר את הנאשם 1 והשכיב אותו על הארץ. שלי נפצע בידיו מציפורני הנאשם 2.

בחקירה הנגדית העיד שלי כי הציג את הצו בפני הנאשם 1 והא ראה, שהנאשם הסכים לזוז הצידה בסופו של דבר. לאחר מכן, רוב ההתנגדות היתה מצד שני האחים. שלי לא שלל את האפשרות שהנאשם 1 הוכה באירוע, אך טען כי הוא זוכר הבזקי מראות, זכור לו שראה אותו שוכב על הארץ כשרז מעליו, וירד לו דם מהראש. שלי נשאל מהו השלב של האירוע שתועד בסרטון שהוצג, והשיב כי היה זה כאשר הוצא מור מתחת לטרקטור, והנאשם 2 התנגד למעצר. כמו כן, אמר שאינו יודע האם הנאשם 1 הפיל עצמו, או הושכב על הארץ. בנוגע לחלקו של מור, חזר על עדותו לפיה נתן לו מכת אגרוף כיוון שחש מאוים מפניו כשהתקרב אליו בעודו מנסה לעצור את הנאשם 2, אך לא הסכים לקביעה כאילו מור היה האיום המרכזי באירוע.

שלי העיד כי מי שנשכב תחת הטרקטור היה נאשם 2 ולא אחיו מור, ולדעתו נפל בלבול כשייחסו זאת למור.

הודעות הנאשם 1

ביום האירוע נחקר הנאשם באזהרה ת/6 ומסר כי כלל לא התנגד ולא איים, אלא היה נוח. לדבריו, ביקש לדחות את העתקת העצים ביומיים כדי לקבל תשובה, אך נאמר לו שהטרקטור כבר מחכה, ואז אמר שאין להם שום זכות לעקור, ולא קיבל שום מסמך על זה, ולא הראו לו מסמך, לכן התקשר למשטרה, אך יוגב התנפל עליו. בשלב זה אמר שאין לו בעיה "תעקור את העצים". לאחר מכן, הבן עמי (הנאשם 2) ביקש מהטרקטוריסט דקה אחת כדי להזיז כמה דברים, "ואז דחפו אותי על הפנים וגררו אותי על הרצפה וריסקו לי את העצמות". הנאשם הציג שפשופים בברך ובמרפק. הנאשם נשאל מדוע לא רצה להתפנות לבית החולים כפי שהוצע לו, והשיב שהתחנן לכך, אך השוטרים סירבו, 50

שוטרים התנפלו עליו. הנאשם הכחיש שאיים כי יהיו גופות או התנגד למעצר, וטען כי כל דברי השוטרים הם עלילה כדי להגן על עצמם.

ביום 7.6.12 התלונן הנאשם במח"ש ת/8, ושם מסר כי היה צריך להעתיק עץ שנמצא על גבול ביתו, כי הוא הפריע לכביש. לפי עדותו באו מספר פעמים במהלך שנה וחצי כדי לבצע העבודה, אך בכל פעם הוא הזמין משטרה ונקבע שאין צו ולא ניתן לעקור. בבוקר האירוע הודיע לו הקבלן כי בכוונתו לבצע העקירה, והוא התנגד, לכן הטרקטוריסט התקשר והזמין שוטר קהילתי. כשהגיע השוטר, אמר לו הנאשם כי אינו סומך עליו כיוון שגם בפעמים שעברו לא היה צו. לאחר מכן, הוזעקו שוטרים נוספים. יוגב התנפל עליו ואמר לו שאם יתנגד, יעצר, לכן אמר לו "אני לא רוצה להתווכח אתך, תעקור את העץ". בשלב זה בנו שהיה ישן, יצא בריצה וביקש שהטרקטור יעצור והשוטרים נכנסו לשיגעון והתחילו להרביץ להם בלי אבחנה, נתנו לו אגרוף בראש, גררו אותו על הרצפה, ועצרו אותו. הנאשם אמר כי אינו יכול להעיד באופן מוחלט מי נתן לו אגרוף, אך בנו, הנאשם 2 אמר לו שהיה זה רז. הנאשם מסר לחוקר סרטון מהאירוע, בו נראים המעצרים. כמו כן מסר כי היו סימני חבלה מהאגרוף והגיש תעודה רפואית. כשנשאל מי צילם את הסרטון, השיב כי אינו יודע.

הודעות הנאשם 2

הנאשם נחקר באזהרה ביום האירוע ת/7. לדבריו, לא רצה לעצור את ביצוע הצו אלא רק יצא וראה טרקטור שבא לעקור את העצים, ונעמד ליד כף הטרקטור. השוטרים אמרו לו לזוז, תפסו אותו, זרקו כמו סמרטוט למרות צעקותיו שאינו רוצה להפריע לצו, גררו אותו והעלו לניידת. נגרמו לו סימנים אדומים ברגליים, אותם הראה לחוקר. הנאשם אישר שנעמד ליד הטרקטור, אך טען שלא עבד, וכן טען שלא הראו לו צו, ולא קילל את השוטרים. אילו היו מראים לו צו, לא היה נעמד כלל ליד הטרקטור. הנאשם אישר כי יצא מתוך הניידת, וטען כי לא היה מודע לכך שהדבר אסור. כשעומת עם הטענה שסירב לאיזוק, השיב כי לא היה יכול להושיט את ידיו כיוון שאחזו בהן שני שוטרים.

ביום 7.6.12 התלונן הנאשם במח"ש, ומסר כי בית המשפט קבע שהעבודה של בניית הכיכר תתבצע, והיא אמנם בוצעה אך נותרו שני עצים שלפי התקן יכולים להישאר. למרות זה, ראש ועד המושב, אמר שלשם הפרינציפ יעקור את העצים. השוטר הקהילתי בא ודיבר עם אביו, ואז אביו התקשר למשטרה, כל זאת בנוכחותו. לאחר מכן, הלך לעבוד בפלאפל ולאחר חצי שעה כבר היה טרקטור שהתחיל לעקור את העץ, לכן רץ למקום כדי לעצור את הטרקטוריסט כדי שיראו לו צו מבית המשפט. כשהגיע לטרקטור, קפצו עליו שני שוטרים, התחילו להרביץ והעלו אותו לניידת "לא הרבצות, חניקות חזקות, וכאפות לראש ומכות לגב". לדבריו, אמו, אחותו, ואנשים נוספים מן המושב היו נוכחים. עוד מסר כי ראה את השוטר רז נותן אגרוף לאביו.

הנאשם ידע לומר כי את הסרטון שהגישו כראיה צילם שמעון עמירם.

פרשת ההגנה

הנאשם 1 העיד כי התנהל הליך משפטי בבית המשפט בפתח תקוה, והוא הבין "ראש בקיר, אין מה לעשות" ויצאו מבית המשפט בלי החלטה ובלי כלום, והקבלן אמר לו בפירוש שלא נוגעים בעצים ובאדמה שלו. עוד העיד כי שמע את ראש הוועד אומר לאשתו כי בגלל שפנו לבית המשפט, יעקרו להם את כל העצים. לאחר מכן, אמר לטענתו לראש הוועד, שיביא אישור המתיר לו עקירת העצים, ואז חיכו למסמך, כל פעם הביאו טרקטור, והוא אמר להם שנדרש אישור. יום

אחד, הגיעו בלי צו, והוא שאל האם ההצגה חוזרת על עצמה. רז השיב לו שיעקור את העצים ולא הראה לו צו, לכן התקשר למשטרה והגיעו יתר השוטרים. רז רץ ישר לשוטרים ולא הראה להם צו אך יוגב הודיע לו שבכוונתו לעקור העצים. בשלב זה, הוא זז הצידה. לאחר מכן, הטרקטוריסט כרת את העץ, למרות שהכוונה היתה לעקור כדי לאפשר העתקה.

הנאשם העיד כי אינו יודע מהיכן הגיע בנו, ולמה הסכים לכך, כיוון שאינם משפחת עבריינים. לדבריו, בנו יצא ובתוך רגע חטף מכות. כשהתקרב בעצמו לטרקטור כדי לראות למה מרביצים לבנו, מצא עצמו שוכב על הרצפה וכולו מדמם. רז נתן לו אגרוף מאחורה ופוצץ אותו, היכו אותו, גררו על הרצפה כמו עז. לתמיכה בטענות הוגשה תעודה רפואית נ/2, בה תועדו פצע עם גלד בראש, שפשופים בידיים ושפשופים קלים ברגליים.

בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי ההליך בבית המשפט בפתח תקווה היה אודות העצים, אך טען כי ההליך נגמר ללא החלטה. כמו כן, עמד על טענתו לפיה כיבד את השוטרים וזז הצידה כדי שיבצעו את העבודות. כשעומת עם אמרתו במשטרה לפיה השוטר "קרא חומר" וכי בכך יש כדי ללמד שכן ראה את הצו, השיב כי ייתכן שזה היה עיתון, אך הוא לא ראה שום צו, ולא נכח בבית המשפט כשניתן הצו. הנאשם נותר בעמדתו גם כשהוצג בפניו הפרוטוקול מתא"ק 325-01-11 מיום 30.5.11, לפיו נכח בדיון בו ניתן תוקף להסכמת הצדדים לפיה יינתן פסק דין בהתאם לתביעה, אשר ביצעו יעובד עד יום 1.7.11 - ת/10.

בנוגע לחלקו של רז, העיד הנאשם כי זה תקף אותו באגרוף שפוצץ אותו וכולו היה דם ברצפה, אך הוא לא איים. כשנשאל האם היה לו סכסוך קודם עם רז, השיב כי רז היה מעורב כאיש אבטחה בהליך כלשהו במושב בעבר, וזה המניע שלו להכותו, כחלק מן השחיתות שלו. כשנשאל בעניין הצורך שלו בטיפול רפואי, טען שהתחנן לכך, וכולו היה פצוע ומדמם ואף אחד לא לקח אותו. כשנשאל כיצד ייתכן שכולו היה מדמם בשעה שלא צוין כך בתיעוד הרפואי, השיב כי כנראה שהדם התייבש. בעניין חלקו של הנאשם 2 העיד כי כשרץ לעבר הטרקטור, הטרקטור היה בעמידה. בסיום עדותו אמר הנאשם שהוא בן 65 והחזיק בנשק עד ששנה לאחר האירוע באה המשטרה וטענה שהוא מסוכן. בשל התיק הזה הוא אינו יכול לצאת מן הבית, ונהרסו לו החיים.

הנאשם 2 העיד כי במשך תקופה ניסו לעקור את העצים ובכל פעם נעצר הביצוע כי לא היה הצו שנותן לכך אישור, עד שביום האירוע הגיע השוטר רז ואמר לאביו שבא לעקור. אביו דרש לראות את הצו, והוא בינתיים עזב את המקום. כשחזר לאחר חצי שעה, ראה שהטרקטור עומד ולא עובד, ואמר לו לעצור "אמרתי לו שיעצור, מה קורה, יש צו, אין צו". בשלב זה קפצו עליו שני שוטרים והחלו לגרור אותו לכיוון הניידת, מבלי שהודיעו על מעצרו. במהלך הגרירה נפלו משקפיו ולא ראה כלום. הנאשם הודה שיצא מן הניידת ונימק זאת בכך שלא ראה מה קורה. הוא ראה כי אביו שוכב על הרצפה ולא ראה דברים ברורים, אלא צלליות. כשנשאל על התנגדותו למעצר השיב כי לא התנגד אלא השוטרים קפצו עליו כשהוא על הרצפה. אילו היו מראים לו צו, לא היה מתקרב לשם בכלל.

בחקירה הנגדית אמר הנאשם כי ידע על ההליך שנוהל, אך ההליך התייחס לבניית הכיכר עצמה, ולא לעצים. לדבריו, לעקירת העצים לא היה אישור, ואם היה, היו נעקרים מזמן. עוד העיד כי רז אמר לו ביום האירוע שהצו לא בידו, אלא צריכים להביא אותו מהמועצה. כשנשאל מדוע רץ לעבר הטרקטור השיב כי כאשר הגיע, ראה את אביו רץ לעברו ואומר לו ששיג את פרטיו של השוטר. הוא אמר לטרקטור לעצור, ואז גררו אותו "ישר איך שהגעתי לכף של הטרקטור, זרקו אותי השוטרים לניידת". בשלב זה, הסביר כי עמד בין הג'ק לבין הכף האחורית כי כוונתו היתה שהטרקטוריסט יראה לו את הצו. לטענתו לא הפריע, אלא הטרקטור היה יכול להמשיך לעבוד כשהוא שם.

דיסק

מטעם הנאשמים הוגש דיסק שעליו אמור היה להיות מוסרט חלק מן האירוע. לצורך הגשת הדיסק ניתנה ארכה מיוחדת, שכן ב"כ הנאשמים התקשו בהגשתו על פי נהלי בית המשפט. בסופו של דבר הוגש הדיסק בפורמט שאינו ידוע לבית המשפט ולא ניתן היה לצפות בו, כי אם לשמוע הקלטת אודיו בלבד.

בהקלטה נשמעת מהומה רבה, כששלושה קולות שונים צועקים ללא הפסקה, כנראה כלפי שוטרים. אחד הצועקים הבולטים הוא קול נשי, הצורח ללא הפוגה. בין הצרחות הנשמעות, ניתן לזהות קולות של שוטר המנסה להשליט סדר, ללא הצלחה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות כולן, אני סבורה כי התביעה הצליחה להוכיח את האישום מעבר לכל ספק סביר, ואלה נימוקיי:

א. מהימנות עדויות השוטרים היו קוהרנטיות ומהימנות, ולא מצאתי בהן סתירות משמעותיות. אמנם, ישנן מספר נקודות שבהן קיים שוני בין הגרסאות, אך לדעתי יש לייחס זאת לחלוף הזמן. כידוע, מטופלים השוטרים במשימות לרוב ויש להניח כי מאז האירוע, היו מעורבים במאות או אף אלפי מקרים אחרים, כך שלא ניתן לצפות שיזכרו כל פרט כפי שהתרחש במדויק. בהתחשב בכך, אני סבורה כי עלתה מעדויותיהם תמונה עקיבה ואחידה של אופן השתלשלות האירוע.

הנאשם 1 ניסה לטעון בעדותו כי השוטר רז הוא בעל עניין אישי נגדו, ואולם טענה זו לא הוכחה בשום אופן ורז כלל לא עומת מולה בעדותו. מעבר לכך, עדותו של רז תואמת ומתיישבת עם עדויות שאר השוטרים. משכך, אינני מוצאת לנכון לייחס משקל לטענה.

ב. הצגת הצו ומשמעותה - הנאשמים שניהם, מייחסים משקל נכבד מאד לשאלת הצגת "הצו" בפניהם בעת האירוע. נטען כי ישנה סתירה בין עדויות השוטרים בשאלה מי מהם הציג את הצו, ועל כן לא הוכח שהוצג בכלל, ומכאן שהיתה נתונה הזכות בידי הנאשמים להתנגד לעקירת העצים. אין בידי לקבל את הטענה, מכמה טעמים.

ראשית, לא נטען ולא הוכח קיומו של בסיס משפטי לטענה לפיה היתה חובה להציג צו בפני הנאשמים, בנסיבות האירוע המדובר. היות שנוהל הליך אזרחי בין המועצה לבין הנאשם 1, שבו הוא נתבע לסלק ידו מן המקרקעין בהם נבנתה הכיכר, והיות שניתן שם פסק דין ת/10 לפיו נתקבלה התביעה בהסכמת הצדדים, הרי הפכו הנאשמים לחסרי כל מעמד ביחס לעבודות המבוצעות בשטח הכיכר, וזאת החל ממועד סילוק היד שנקבע ליום 1.7.11. משכך, לא קמה לנאשמים כל זכות להתנגד לעבודות, מה גם שהובטח להם כי העבודות לא יפלושו לשטחו של הנאשם 1, לפי עדותו שלו.

ייתכן כי "הצו" אליו מתכוונים הנאשמים, אשר לגביו העידו כי היה חסר בכל פעם שנערך ניסיון לביצוע העקירה, הוא הרישיון להעתקת העצים שניתן מטעם משרד החקלאות, בשלב מאוחר יותר. ואולם, גם כאן, אינני מוצאת כי חלה על המועצה חובה כלשהי להציג בפני הנאשמים, שכן הרישיון הוא עניין מנהלי שבין המועצה המבצעת עבודות, ובין משרד החקלאות.

לדעתי, יש בהבהרה זו כדי להעמיד את התנגדותם של הנאשמים לביצוע העבודות, באור בהיר יותר, כהתנגדות

חסרת כל בסיס, וללא אבק זכות.

בכל מקרה, יש לזכור כי פסק הדין המבסס את העדר זכויותיו של הנאשם 1 במקרקעין לא ניתן מאחורי גבו וללא ידיעתו, אלא במסגרת של הליך אזרחי שבו היה מיוצג על ידי עורך דין. אם לא די בכך, הצו ניתן בנוכחותו, ועל פי הסכמה שגובשה בינו לבין התובעת, לפיה תתקבל התביעה נגדו במלואה. במסגרת פסק הדין, הוסכם שם כי ביצוע הצו לסילוק ידו מן המקרקעין, יעוכב עד יום 1.7.11. הנאשם אשר ידע כי יקשה עליו להצדיק את התנהלותו לנוכח כל זאת, טרח להתנער מאותו הליך אזרחי, כאילו לא ניתנה שם החלטה, ואף טען שלא נכח בבית המשפט, כל זאת בניגוד לעובדות הברורות. טענותיו היו בלתי משכנעות בלשון המעטה.

אף הנאשם 2 היה מודע היטב להליך שנוהל, כך לפי עדותו שלו. מעבר לכך, לא נטען ולא הוכח כי היה לו מעמד כלשהו במקרקעין, כך שלא ברור מכוח מה סבור הוא שחלה חובה להציג בפניו רישיון או צו. בעצם, הנאשם 2 התערב בעניין לא לו, ונהג בניגוד להוראות השוטרים.

שנית, הנאשמים ידעו היטב כי המועצה מעוניינת לבצע עבודות לצורך השלמת בניית הכיכר, ולצורך כך נדרשת עקירת העצים, שהרי העידו בעצמם כי הגיעו פעמים רבות מטעם המועצה לצורך כך, ובכל פעם נדחה הביצוע. אמנם, לא הוסבר מטעם הנאשמים מה היה הגורם לעיכובים ככל שהיו כאלה, אך ברור הוא כי לא היו במצב תודעתי של מי שהופתע ביום האירוע, שכן עניין עקירת העצים הוכרע במסגרת חובתם לסלק ידם מן המקרקעין של הכיכר, והיה ברור לשניהם כי המדובר בעניין של זמן בלבד, עד שתבוצע העקירה. בנוסף, מעדות המפקח איגור עלה כי מועד ביצוע העקירה תואם עם הנאשם כחודש מראש, והנאשם לא הכחיש עובדה זו. לאור כל אלה, התנהלותו באירוע עוררה את הרושם שנהג בעקשנות על מנת להקשות על ביצוע הצו.

שלישית, גם אם היתה חובה להציג אישור כלשהו בפני הנאשם 1 לצורך ביצוע העבודות, הרי מעדות השוטרים כולם עלה שהצו הוצג בפועל. אמנם ב"כ הנאשמים עמלו רבות להוכיח כי הצו לא הוצג בפני הנאשמים, אך שוכנעתי מעדויות השוטרים אחרת. יש להזכיר כי השוטרים רז ושלי העידו מפורשות שהציגו את הצו בפני הנאשמים, ואילו יתר השוטרים העידו על כך שראו את הצו בשטח במו עיניהם, ותיארו את מאמצי השכנוע שננקטו למול הנאשם 1, על מנת להבהיר קיומו של הצו. לאור זאת, ובשעה שברור היה כי הנאשמים מתנגדים לביצוע העבודות, בשל רצונם לראות "צו", אין זה מתקבל על הדעת שהשוטרים נמנעו מהצגת הצו והרישיון בפניהם, כחלק מניסיונות השכנוע.

חיזוק נוסף לכך שהצו הוצג לנאשם 1 בעת האירוע, מצוי בעדות הנאשם 1 עצמו, אשר אישר בחצי פה שראה כי השוטר מחזיק "חומר" בידו, אך כשעומת עם עובדה זו, נתלה בכך שלא ידע מהו החומר וטען שחשב שאולי היה זה עיתון.

לנוכח כל הנימוקים הללו, אני דוחה את טענות הנאשמים בנוגע לאי הצגת הצו בפניהם.

ג. העתקה או כריתה - הנאשם 1 טען כי היתה לו הזכות להתנגד לעבודות כיוון שהצו התיר העתקת העצים ולא עקירתם. טענה זו אינה משכנעת, וגם אם פעלו אנשי המועצה שלא על פי הוראות הרישיון במדויק, לא היה בכך כדי להצדיק את התנהגות הנאשמים. ודוק, לא נטען ולא הוכח בעת חקירת העדים, כי הנאשמים עשו ניסיון כלשהו בעת האירוע, להבהיר שהתנגדותם לביצוע העבודות היא רק לשם הבטחת העתקה ומניעת כריתה.

בנוסף, טענה זו עלתה לראשונה בסיכומים, ולא ניתנה האפשרות לעדי התביעה להתמודד עמה. יתרה מזו, לא הובאה כל ראיה לכך שהעצים אמנם נכרתו. לפיכך אינני סבורה כי יש בטענה זו כדי להקים הגנה לנאשמים.

ד. טענת הנאשם 1 להתגוננות פאסיבית הנאשם 1 טען כי הותקף קשות בידי השוטרים, על לא עוול בכפו,

ואולם מעדויות השוטרים עלה כי התנהגותו האימפולסיבית, והצטרפותו אל הנאשם 2 בשלב שבו רץ לעבר הטרקטור, לא הותירו ברירה בידי השוטרים.

הנאשם מבקש ללמוד מחומרת פציעותיו, על אלימות השוטרים, אך לא שוכנעתי כי יש צדק בדבריו, הן בשל העדויות על התנהגותו והן בשל העדר התאמה בין עוצמת התקיפה שתיאר, לבין מינוריות יחסית של החבלות שנגרמו, אשר יכולות היו להיות תוצאה של התנגדותו.

הנאשם 1 ייחס חשיבות רבה לשאלה האם הפיל עצמו ארצה במהלך התנגדותו למעצר או שמא הופל על ידי מי מן השוטרים. בסוגיה זו אין בידי להכריע, אך לדעתי אין בה כדי להשפיע על ההכרעה בנוגע לעבירות שבכתב האישום, שעה שהוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הפריע לשוטרים והשתמש בכוח כדי להכשיל את המעצר.

הנאשם טוען כי ניתן ללמוד על חפזו מסרטון שהוקלט על ידי אחד מבני המשפחה בעת האירוע. לצערי, אינני יכולה לקבל את הטענה, שכן הדיסק שהוגש אינו מלמד על שאירע באופן מלא. בדיסק, שניתן היה לשמעו ללא צפייה חזותית, נשמעים קולות היסטריים וצעקניים של אנשים שונים, כנראה בני משפחת הנאשמים, הדורשים בצווחות כי השוטרים ישחררו את בני המשפחה שנתפסו. המדובר בצווחות יוצאות דופן שיצרו מהומה רבה. התרשמותי היא כי הדיסק דווקא מחזק את ראיות התביעה, במובן זה שניתן לשמוע כי הנאשמים ובני משפחתם העצימו את האירוע והתפרעו ללא כל פרופורציה לנסיבות. מן הדיסק עולה גם כי מהימנה גרסת השוטרים לפיה היתה במקום התפרעות שקשה היה לרסנה.

לא ניתן להבין איזה חלק של האירוע הוקלט, אך בכל מקרה, אין בהקלטה כדי לבסס את טענת הנאשמים לפיה השוטרים נהגו כלפיהם באלימות ללא הצדקה.

ה. טענת הנאשם 2 להתגוננות פאסיבית הנאשם 2 טען כי כל רצונו היה לברר אם ישנו צו המתיר את העבודות, ולא התכוון להפריע לטרקטור. לדעתי, טענה זו מיתממת, ואינה משקפת את מניעיו. גם טענתו לפיה נזעק בשל המהומה, אינה מתיישבת עם הראיות. הנאשם 2 חזר למקום בשלב שבו כבר החל הטרקטור לעקור את העץ הראשון, וראה כי אביו עומד במקום, ומאפשר את העבודות. למרות שהיה אמור להסיק שיש להשלים עם המצב, בחר להתפרץ בריצה אימפולסיבית אל מול הטרקטור, והביא להתלהטות מחודשת של הנאשם 1.

בעדותו ניסה הנאשם 2 לטעון כי ברגע ריצתו, היה הטרקטור במצב של עמידה, אך עדות זו, סותרת את גרסתו במח"ש, שם מסר כי ראה שהטרקטור החל בעבודה, כלומר, הטרקטור היה בתנועה. בכל מקרה, אינני סבורה כי יש חשיבות רבה למצבו של הטרקטור בשנייה שבה הופיע הנאשם 2 מולו, אלא יש לבחון האם היה במעשה כדי לסכן את עצמו או את נהג הטרקטור, שהיה עלול לפתוח בנסיעה כעבור רגע. המעשה של ריצה אל עבר הטרקטור, והעמידה בקרבתו כשהוא לקראת תחילת העבודה, היה בהם כדי לסכן אותו באופן ממשי, ולכל הפחות, סביר להניח שכך התרשמו השוטרים שנזעקו לתפוס. חיזוק למסקנה אחרונה זו ניתן למצוא בעדות הנאשם 1, שהעיד כי איננו יודע מהיכן צץ לפתע בנו, ומדוע רץ לעבר הטרקטור, ואף הביע דעתו שלא היה צריך לאפשר לכך לקרות.

בהמשך לתפיסתו ליד הטרקטור, התנגד הנאשם 2, והביא להסלמת האירוע, עד שהיה צורך במאבק פעיל עמו, לצורך כבילתו והכנסתו לניידת, אך גם בכך לא היה די. הנאשם 2 נהג בעזות ויצא מן הניידת בעודו עצור ואזוק. טענתו כאילו לא ידע שהדבר אסור, היתה בלתי משכנעת, ואף טענתו לפיה רצה לראות מה קורה עם אביו, לא היה בה כדי להצדיק את מעשיו, שהרי ברור כי משנעצר, היה עליו להישאר בניידת ולהמתין. התנהגותו זו מעידה על הלך הרוח הפרוע שבו היה שרוי.

הנאשם 2 ניסה לטעון כי התנגדותו למעצר היתה פאסיבית בלבד. אינני מקבלת את הטענה, לנוכח האמור לעיל. לדעתי, השתוללותו של הנאשם 2 ומאבקו בשוטרים, מגבשים את העבירות המיוחסות לו.

הנאשם 2 טען גם כי מעצרו היה בלתי חוקי היות שניתן היה לעכבו בתחילה. טענה זו אין בידי לקבל, שהרי הנאשם רץ לעבר הטרקטור, באופן שסיכן אותו או לכל הפחות נראה היה כעלול לסכנו. במצב שכזה רשאי היה השוטרי לעצרו מיד, שהרי הפעלת סמכות העיכוב תחילה, היתה עלולה להשהות את הרחקתו מן הטרקטור ולהכשיל את השוטרי בנסותו למנוע אסון.

כבר נקבע לא פעם כי בנסיבות שכאלה, אין חובה להפעיל את סמכות העיכוב.-----

ו. עבירת האיומים הנאשם 1 השוטרים קוף ורז העידו כי הנאשם 1 אמר שאם ינסו לבצע את העבודות "יהיו פה גופות". הנאשם טען כי לא אמר כדברים הללו, ומפנה לכך שיתר השוטרים ואף המפקח איגור, לא הזכירו אמירה שכזו מצדו.

אמנם, עדות השוטרים היתה מהימנה עלי, אך בכל זאת, נותר ספק בליבי שמא לא הובן הנאשם כיאות, ושמא אמר משהו אחר, שהרי ניתן היה לצפות כי גם הנוכחים האחרים, ובעיקר המפקח איגור, יישמעו את לשון האיום אילו נאמרה כנטען. בשל הספק המסוים שנוותר, ובשים לב להמולה שנוצרה בעת האירוע, אני מוצאת לנכון לקבוע כי לא הוכח לעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע עבירה של איומים.

ז. הטענות לאכיפה בררנית הנאשמים טוענים לאכיפה בררנית, לנוכח העובדה שלא הוגש כתב אישום כנגד בן משפחה נוסף שהיה באירוע, הוא מור דבוס, בנו של הנאשם 1 ואחיו של הנאשם 2.

טענה זו אין בידי לקבל, היות שלא הוכחה בדרך שבה יש להוכיח טענה מסוג זה וברף ההוכחה הנדרש, של מאזן הסתברויות. למותר לציין כי לא הובאו כל ראיות בעניין נסיבותיו של מור דבוס, או הראיות שנאספו בשעתו בעניינו, וכל שידוע לבית המשפט הוא כי חלק מן השוטרים העידו שאף הוא התקרב אל הטרקטור. בכך אין די על מנת לבסס את הטענה, כך שיהא בה להביא לתוצאה מרחיקת לכת של ביטול האישום.

בע"פ 4855/02 בורוביץ נ' מד"י (נבו מיום: 31.3.05), אמר בית המשפט:

רואים אנו טעם להעיר: עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים. ואולם לרוב (אם כי לא תמיד) תיוחס הפגיעה בצדק ובגנותו של ההליך הפלילי להתנהגות נפסדת של הרשויות; ובמקרים כאלה אכן מוטל על בית-המשפט לבקר את מהלכיהן. ברם, לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה, או רשות מעורבת אחרת, יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק; בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (וזה, כמדומה, המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר.

לדעתי, בענייננו, לא הוכח בשום אופן כי ניהול ההליך כנגד הנאשמים, בשעה שלא הוגש כתב אישום נגד מור דבוס,

פוגע בתחושת הצדק, וודאי לא באופן שיש בו כדי להצדיק ביטול האישום.

ח. הטענה להגנה מן הצדק כזכור, הנאשמים התלוננו במח"ש, כנגד השוטרים שטיפלו באירוע, אך תיק מח"ש נסגר. טענת הנאשמים היא כי סגירת התיק במח"ש פוגעת בתחושת הצדק ויש בה כדי להביא לביטול האישום.

ואולם, עיון בנ/1 מכתב מח"ש מיום 17.7.12 מעלה כי סגירת תיק מח"ש לא נעשתה כלאחר יד, אלא מתוך שיקול דעת, לאחר בחינת התלונה, עיון בכל החומר, ובדיקה ראשונית. לאחר כל אלה הוחלט לסגור את התיק, כיוון שנסיבות העניין אינן מצדיקות לפתוח בחקירה. לדעתי, בנסיבות אלה, לא ניתן לבקר את החלטת מח"ש (ע"פ (חי') 44633-08-15 שלמייב נ' מד"י (12.11.15); ע"פ (חי') 10726-01-11 מד"י נ' קנדרו (24.3.11), וזאת בשונה ממה שקבעתי בעניין מעוז אהרון (ת.פ 22622-09-13 מד"י נ' אהרון (23.2.15), אליו הפנו הנאשמים בסיכומיהם, שם נסגר תיק מח"ש, ללא חקירה מאין עבירה.

סיכום

התביעה הוכיחה כי הנאשמים הפריעו לשוטרים בעת מילוי תפקידם ואף השתמשו בכוח על מנת להכשיל את מעצרים, לפיכך אני מרשיעה אותם בעבירות אלה.

אני מזכה את הנאשם 1 מעבירה של איומים מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ו, 25 מאי 2016, במעמד הצדדים